

— nakazanie Europejskiemu Bankowi Centralnemu udzielenia skarżącym dostępu do tych dokumentów zgodnie z decyzją Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego⁽¹⁾; i

— obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący wnoszą na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego doręczonych pismami z dnia 17 września 2010 r. i z dnia 21 października 2010 r., na mocy której Europejski Bank Centralny odmownie rozpatrzył wnioski skarżących o dostęp do następujących dokumentów na podstawie decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/3):

- i) notatki zatytułowanej *Wpływ swapów pozagiełdowych na deficyt i zadłużenie publiczne. Przypadek Grecji* (SEC/GovC/X/10/88a);
- ii) drugiej notatki zatytułowanej *Transakcja Titlos i ewentualne istnienie podobnych transakcji wywierających wpływ na poziomy zadłużenia lub deficytu publicznego strefy euro* (SEC/GovC/X/10/88b).

Na poparcie swojej skargi skarżący podnoszą następujące zarzuty:

Po pierwsze, skarżący zarzucają, że Europejski Bank Centralny błędnie zinterpretował lub zastosował art. 4 ust. 1 lit. a) decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. (EBC/2004/3), który przewiduje wyjątek od ogólnego prawa dostępu przyznanego w art. 2 tej decyzji, ze względu na to, że:

- i) Europejski Bank Centralny nie zinterpretował art. 4 ust. 1 lit. a) w ten sposób, że wymaga on rozważenia czynników interesu publicznego na rzecz ujawnienia;
- ii) Europejski Bank Centralny nie przyłożył wystarczającej lub odpowiedniej wagi do czynników interesu publicznego przemawiających za ujawnieniem żądanych dokumentów;
- iii) Europejski Bank Centralny przecenił lub błędnie określił interes publiczny przemawiający przeciwko ujawnieniu żądanych dokumentów.

Ponadto skarżący zarzucają, że Europejski Bank Centralny błędnie zinterpretował lub zastosował art. 4 ust. 2 decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r.

(EBC/2004/3), który przewiduje wyjątek od ogólnego prawa dostępu przyznanego w art. 2 tej decyzji, ze względu na to, że:

- i) Europejski Bank Centralny powinien był zinterpretować „istoty” interes publiczny w ten sposób, że jest on na tyle silny, że przeważa nad każdym interesem publicznym w zachowaniu wyjątku;
- ii) Europejski Bank Centralny powinien był stwierdzić, że istnieje istotny interes publiczny w tym znaczeniu na rzecz ujawnienia żądanych informacji.

Wreszcie skarżący zarzucają, że Europejski Bank Centralny błędnie zinterpretował lub zastosował art. 4 ust. 3 decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. (EBC/2004/3), który przewiduje wyjątek od ogólnego prawa dostępu przyznanego w art. 2 tej decyzji, ze względu na to, że:

- i) Europejski Bank Centralny powinien był zinterpretować „istoty” interes publiczny w ten sposób, że jest on na tyle silny, że przeważa nad każdym interesem publicznym w zachowaniu wyjątku;
- ii) Europejski Bank Centralny powinien był stwierdzić, że istnieje istotny interes publiczny w tym znaczeniu na rzecz ujawnienia żądanych informacji;
- iii) Europejski Bank Centralny przecenił lub błędnie określił interes publiczny przemawiający przeciwko ujawnieniu żądanych dokumentów.

⁽¹⁾ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/3) (Dz.U. 2004 L 80, s. 42).

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2010 r. — Zenato przeciwko OHIM — Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Verona (RIPASSA)

(Sprawa T-595/10)

(2011/C 72/36)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alberto Zenato (Verona, Włochy) (przedstawiciel: adwokat A. Rizzoli)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Verona (Verona, Włochy)

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi wraz z jej załącznikami;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej w zakresie, w jakim unieważnia kwestionowaną decyzję i zarządza podział kosztów postępowania przed tą Izbą;
- w rezultacie, utrzymanie w mocy decyzji Wydziału Sprzeciwów,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżący.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „RIPASSA” (zgłoszenie nr 106 955) dla towarów należących do klasy 33.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Nerona.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Włoski znak towarowy „VINO DI RIPASSO” (zgłoszenie nr 528 778) dla towarów należących do klasy 33.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: Unieważnienie kwestionowanej decyzji i przekazanie sprawy do Wydziału Sprzeciwów.

Podniesione zarzuty: Naruszenie i błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2010 r. — Eurocool Logistik GmbH przeciwko OHIM — Lenger (EUROCOOL)

(Sprawa T-599/10)

(2011/C 72/37)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Eurocool Logistik GmbH (Linz, Austria) (przedstawiciel: adwokat G. Secklehner)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Peter Lenger (Weinheim, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 października 2010 r. w sprawie R 451/2010-1 utrzymującej w mocy decyzję Wydziału Sprzeciwów z dnia 27 stycznia 2010 r. wydaną w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 751 570; oddalenie sprzeciwu i odesłanie sprawy do OHIM w celu kontynuacji postępowania w sprawie rejestracji znaku towarowego a także obciążenie strony pozwanej całością kosztów związanych ze sporem, w tym również kosztów postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „EUROCOOL” dla usług należących do klas 39 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Peter Lenger

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny krajowy znak towarowy zawierający element słowny „EUROCOOL LOGISTICS” dla usług należących do klas 35 i 39 oraz używana w krajowym obrocie handlowym w odniesieniu do określonych usług firma „EUROCOOL LOGISTICS”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 63 ust. 2 oraz art. 75 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ w postępowaniu w sprawie sprzeciwu skarżąca nie miała możliwości wypowiedzenia się w kwestii uzasadnienia sprzeciwu wniesionego przez drugą stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą a także naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2011 r. — Export Development Bank of Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-4/11)

(2011/C 72/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Export Development Bank of Iran (przedstawiciel: adwokat J.-M. Thouvenin)